

реца за споменъ само най-милото и най-скжпото нѣщо за тебе.

— Добре, царю честити, ще сторя, каквото заповѣдвашъ, — отговори царицата. Но искамъ на прощаване да се повеселимъ съ тебе. Царьтъ се съгласи.

Сложиха богата трапеза. Донесоха най-хубави и най-силни вина. Ядоха, пиха и се веселиха. Царьтъ, подканянъ отъ царицата, пи много вино, опи се и заспа дълбоко.

Царицата заповѣда на слугитѣ си да пренесатъ царя, както е пиянъ и заспалъ дълбоко, въ кжщата на баща ѝ, но да пазятъ да не го разбудятъ.

Царьтъ спа дълго. Когато се събуди, не можеше да се начуди, де се намира. Повика слугитѣ си, но вмѣсто тѣхъ предъ него се яви усмихната жена му.

— Де съмъ сега, и защо ти си още при мене? Нали те изпратихъ при баща ти?

— Азъ изпълнихъ твоята заповѣдъ, каза царицата. Азъ, наистина, съмъ въ кжщата на баща си. Но, преди да си дойда, взехъ отъ двореца само най-милото и най-скжпото нѣщо за мене — това си ти! Затова те доведохъ у дома.

Царьтъ се зачуди на мждростьта на жена си и съ сълзи на очи ѝ прости. Тѣ пакъ се върнаха въ двореца и заживѣха щастливо.

Горана Горнева